

[Aksel Larsen.]

af forskellige statsmænds udtalelser o. s. v., er jeg blevet taget alvorligt i skole af det ærede medlem hr. H. C. Hansens partiformand, som har hånet mig, fordi jeg kom med så mange citater. Men formodentlig er det sådan, at der er een ret for mig og en anden for socialdemokratiets ordfører med hensyn til at komme med citater.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansens citatsamling — og jeg vil ikke begynde at hamle op med ham, hvad citaternes mængde angår — lider af en alvorlig mangel. Det var en samling af citater fra regeringspressen og den radikale presse, fra regeringspolitikere og radikale politikere. De var naturligvis meget nyttige og interessante at få fremdraget, men hvorfor fik vi ikke samtidig oplæst en hel række citater fra den socialdemokratiske presse og fra socialdemokratiske politikere; de foreligger nemlig også i mængde både fra før og efter valget. Jeg vil ikke give mig til at læse dem op, jeg vil blot erindre om, at ligervis som regeringspartierne førte deres valgkamp på dette, at det drejede sig om regeringens beståen eller ikke-beståen, og at een eneste stemme kunne gøre udslaget, for et eneste mandats forskydning mellem regeringspartierne og socialdemokratiet til socialdemokratiets gunst ville bevirke, at denne regering måtte gå, og at vi fik en socialdemokratisk regering, ligervis har socialdemokratiet under hele sin valgkamp erklæret, at valget var afgørende for, om vi skulle have en socialdemokratisk regering, og at en socialdemokratisk fremgang i forhold til regeringspartierne ville medføre, at socialdemokraterne overtog regeringsmagten. Dette blev gentaget så sent som i det ærede medlem hr. Hans Hedtofts radiotale aftenen før valget, og det forbavsede mig derfor ikke, da det ærede medlem hr. H. C. Hansen valgnatten kl. 3 dels i en erklæring til Ritzaus Bureau, dels i sin tale i fjernsynet erklærede, at nu havde socialdemokratiet vundet to mandater, mens regeringspartierne kun lige holdt stillingen, og så måtte regeringen gå.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansens tale valgnatten kl. 3 var et ubetinget og umisforståeligt krav om, at nu må regeringen takke af og lade socialdemokraterne komme til. Hvad skete der så 12 timer senere? Om formiddagen den 22. april havde statsministeren været hos kongen og meddelt, at regeringen som følge af valget ville gå, og

om eftermiddagen kl. 15 — altså 12 timer efter at det ærede medlem hr. H. C. Hansen havde været i fjernsyn — mødte det ærede medlem hr. H. C. Hansen som leder af socialdemokratiets delegation op på Amalienborg og henstillede indtrængende til kongen, at man lod den nuværende regering fortsætte. På 12 timer var dette omslag sket. Kl. 3 om natten ville man have, at regeringen skulle gå. 12 timer senere, kl. 3 næste eftermiddag, ville man have, at regeringen skulle blive siddende.

Det forekommer mig virkelig, at der her er nogen modstrid mellem standpunkter og udtalelser, noget man ikke bør glemme ved denne lejlighed. Jeg kan iøvrigt illustrere det meget let, ikke ved lange citater, men ved overskrifter fra „Social-Demokraten“ — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at citere. Her har vi „Social-Demokraten“ for tirsdag den 21. april 1953: „Vælgerne kan i dag sikre landet en ny politik og en ny regering. Kampen står alene mellem socialdemokratiet og regeringspartierne.“

Onsdag den 22. april:

„Regeringen går af i dag.“

Torsdag den 23. april:

„Erik Eriksen afviser hånligt at føre den nye grundlov igennem.“

Nu skælder man ham ud, fordi han ikke vil føre den igennem!

Fredag den 24. april:

„Erik Eriksen vil nu forsøge at sidde vælgerens dom overhørig.“

Lørdag den 25. april:

„Socialdemokratiet kræver, at vælgerdommen respekteres.“

Og søndag den 26. april:

„Regeringen må gå straks.“

Man må meget undskylde mig: den 22. april om eftermiddagen kl. 15 lå statsministerposten på Amalienborg og ventede på socialdemokratiets formand, og så møder den socialdemokratiske deputation op og siger: vi henstiller, at den nuværende regering fortsætter. Tidspunktet var altså forpasset.

Ja, jeg skal ikke blande mig i det sorteperspil, der har været mellem de forskellige partier, jeg kan kun konstatere, at såvidt jeg kan bedømme — og tager jeg fejl, beder jeg andre, bedre informerede korrigere mig —, kunne om eftermiddagen den 22. april socialdemokratiet have fået regeringsmagten, men da sagde de nej. (Hans Hedtoft: